

Latinok Version.

Johs. Murray.

7 April 428 efter Romo Grundlæggelse berettes det, at

427

Kong Alexander af Epirus blev dræbt af en lukanske
landflygtig, og at Prakeles ved sin Squadron havde

ved at blive dræbt
betræffede N. sandsyn-
som det berette af Tofal-
vid sin Skolne et lid.
sagn af d. Juppiter Praes

styrket den dodoniske Juppiter Anseelse. Da Alex-
ander af Indflygterne i Tarent var blevet kaldt til

Italien, havde Prakeles forkyndt, at han skulde vogte
sig for to Vskabnesvangre Steder, nemlig det Acheron-

var der givet
for ham

iske Vand og den pandosiske By. Og han skyndte sig

Pandosia

dis mere med at sætte over til Italien, for at han
kunde være saa langt som vel muligt borte fra

komme borte

den pandosiske By i Epirus og den acherontiske Flod
i samme Land. Men [da han] ligesom man for det

Acheron

meeste paa Fluyten styrtet midt ind i Skolnen, og ofte havde
overfuset de brutiske og lukanske Legioner og havde

da han
id at flygte

erobret visse Folkestammeres Byer og adskillige til-

slaaet paa Fluyt
adskillige

grænsende Bye, slog man ikke langt fra den jantio-
siske By, der strækket sig ind i Pomthierne gylde
Cauenne Land, Lige paa tre Høje, der laa i nogen
Afstand fra hinanden, hvorpaa man i alle Ret-
ninger kunde stryffe ind over de fjendtlige Mær-
ke, og havde omtrent 200 [Lucanere] lucanske landflyg-

te sig omkring sig som Likkhedsagt, hvis Trokald
var uskiftelig, som Lykken | saaledes som den
Slags Menneskers Natur (i Reglen) er.

Da en kraftbrudt Regn paa tre Steder som Følge af
alle de oversvømmede Stetter havde gjort gensidig

Hjælp inden for Hæren, nemlig, brøkket de to Af-
delinger, hvor Kongen ikke befandt sig | under (ved

Fjendernes uventede Ankomst | og efter at de havde
tilindtjort dem | gav de sig alle til at beligge

bekræftede
man som vistde
for det andet - 2 - 2 -
Ladde med det 2de
kaldte de det, da
Trokaldens Døds
eller som siges
med sig
ved at sætte alle Stetter
under Hand
den tredie Nav

Kongen. Dermed sendte de lucaniske landflygtige Niser ^{der}
dinge til deres Landdommand / og efter at de havde betinget ^{man}
sig deres egen Tilligevendem / lovede de / at de vilde
give Kongen [i deres Magt] enten død eller levende.
Men Kongen ^{selv} vovede nogle udvalgte Folk [at udføre
en evstaaende Bedrift, byder smidt gennem Gjendens
Rekker] dræbe Lucanernes Fører i Nærkamp, som
sit som Folge af, Flykten opløste Mandstædet, og kom
til Foden / der hundred Marchen / da Broen, som den
rivende Strøm havde revet bort, nylig var lagt i
Ruiner. Men da han vilde føre Staden over Foden
ad et ukendt Vædtes / begyndte Soldaterne udenat
tude af Frygt og Anbrængelse at raabe op om Foden
alderslende Navn og sagde : " Med ette har man
skuldt dig skicet ". Da (dette hørte Kongen for God /

Skadde sig at vende til-
bage.

og idet han den
gik

ville ligesom ved Restene
af en flygtig sammenset
Sigtet

var end at gaa over

lygte - som
han omværende ude-
med

eller

h. tilføjet at ville dette

Handt Gaadommen ham straks i Hu | 7 | han
gjorde Noldt, trivtraadig | om han skulde gaa av.
Da saa Solimrus | der var Lær for Kongens Poin,
spurgte om Grunden til at han voldte | et saa
^{helt} skellmraugent fjellite | argav han | at Lucan
ne søgte et Sted til Boholt. Og da Kongen
saa dem komme langt borte i samlet Flok | borte
ble han sit Paard | drive sin Hest midt gen:
nem Floden, men da han var skridet frem ad
Vandstedet | gennem lovs en lespanske la aflygtig
han fra langt Hold med ^{et} Kastegynd. Hans
afgjeldede Ligeme | der fortes af Sted med Spjdet
siddende fast deri | bragte Floden til Fjendernes
Herskyrke.

Imid i det Konges
sige om

helt - vide

Ligheds
Overfald

Med at vende sig om

kommet op paa de Sted
hvor han kom ind i landet

efter at der vist
med Vantro

til Leds og var i Fjendens
over Hænder

Blomster
spilled frembrændende Rødder
Voldsom
der engang blev givet
L. et Skælt...
en af samme Folks...
af høj Alder
af største Vigtighed
en værende Forsked
Viltalen hed
Folkets Beslutning
en af den Række ledende
Mænd

Aeschines, sagtens den skarpeste og smukkeste af de Talere, som
ledførte en blomstrende Væksomhed [paa] Folketsamlingerne
i Athen, siger i den bekendte, haarde Tale, hvorefter han
behaftet anklagede Timarchus for Uadeltighed, at den samme
Stats første Mand, der havde stor Dygtighed og Erfaring havde
givet Lakedaemonerne et udmærket og fremragende Raad.
Lakedaemonerne, siger han, var i Færd med at overveje
angaaende deres Stats hele Ulford, hvad der vilde være gavnligt
og hadeligt. De er der en Mand, berømt for
sin hidtil stændige Livsførelse, men fremragende ved sin
Hundskraft, som rejser sig for at stille et Forslag.
Det Raad, han gav, blev vel modtaget af alle, og
Folketsamlingen var lige paa Nippet til at vedtage
en Erklæring i Overensstemmelse med hans Forslag.
Da springer en af de ledende Mænd i sin Forsamling, hvilket

Lakedaimonerne frygtede paa Grund af dens Alder og Vordighed, idet de ligesom var Ledere af og Lærere [af] i den almindeligste Skik og Regel i Staten, og i den heftigste Vrede og siger: "Hvilket Haab vil der vel, Lakedaimonere, være om, at denne By og denne Stat sigende længere kan vedblive at selvstændig og uindtagelig, saafremt vi følge saadanne Mænkens Raad? Skönt (hans) Forslag der er godt og hederligt, vider jeg jer om, at vi ikke lade det blive af den samme Dordlyd af Frygt for at blive besmittede af [den] den fordervede Mand, der har indgivet det." Og da han havde sagt dette, udtog han en Mand, der i Tapperhed og Rødfærdighed overgik de andre, men ikke var handtskæmmet, og befalede ham med alles Tilslutning at stille det selvsamme Forslag som den ordsmilde Mand med saadanne Ord, som faldt ham i Munden, for at Folkets Beslutning,

betragtede med Frygt og Rædsel som blev øret

indlydende og spækket

varer, i Lyngden

saar saadant som
laa ved da ikke, bider jeg
blive vantro ved
den slige Mands Bes-
lutning.

i en sørlig Grad var
fremragende.

vektalende

opfordrede

alene; Henhold til
hans Instruks

uden at den første blev
(noget) omtalt

hos man sig oppe

vanserede

2-7

Aft. 11. 1800
LH

uden at der blev gjort nogen Afvigelse fra den første Raad,

kunde ske efter hans/valene. Og det gik saaledes, som

den gamle kloglige Mand havde tilraadet os. Paa den

Maade blev det gode Forslag staende, mens det skændige

Ophavsmand blev fjernet.

Johs. Noorup.